

Έχει ο Θεός (Πρεσβύτερος Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτούσία](#)

Μέσα από την απελπιστική κατάσταση του ο άνθρωπος θέλει κάπου να πιαστεί, για να μην απελπιστεί - με ό,τι συνεπάγεται αυτό. Είναι κακό τούτο; Εκφράζει αδυναμία που παραπέμπει - κατά το Μαρξ - σε ψευδαίσθηση του Θεού;

Μπορεί και να συμβαίνει κι αυτό. Ποιος όμως μπορεί να αρνηθεί ότι υπάρχουν και οι φορές που συνειδητοποιούμε την αδυναμία μας «να κάνουμε κάτι», ώστε να υπερβούμε το αδιέξοδο; Ποιος μπορεί να καυχηθεί ότι όλα έρχονται όπως τα θέλει και ότι με μόνο τις δικές του δυνάμεις και τα δικά του σχέδια καταφέρνει να ξεπεράσει τα αδιέξοδά του;

Ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος θα πει ότι «αυτός που ε γνώρισε την αδυναμία του, αυτός μπόρεσε να γνωρίσει τη δύναμη του Θεού». Στη συντριβή της καρδιάς, στη συνειδητοποίηση της αδυναμίας, έρχεται δυναμικά η Χάρις του Θεού, του παντοδυνάμου και αιωνίου Κυρίου μας, και μεταποιεί «τα μη όντα εις όντα», τα τίποτα σε υπαρκτά. Τότε κατανοούμε την ελπίδα αυτών των ανθρώπων, που δεν έγινε η μόρφωσή τους παραμόρφωση, που μπορούν να λεν με σιγουριά, στις δύσκολες και ασέληνες νύκτες της ζωής τους, αυτό το αληθινό «έχει ο Θεός»!

Τότε κατανοούμε ότι η πίστη στηρίζεται σε εμπειρία, στη βεβαιότητα ότι ο Θεός κρύβεται αλλά δεν εξαφανίζεται, κι ότι η σιωπή Του, αν και εύκολα εκλαμβάνεται ως αδιαφορία, ίσως και ανυπαρξία, είναι όμως η έκφραση της ευγένειάς Του, που δεν θέλει να επιβάλει την παρουσία Του κι ούτε θέλει να μας υποχρεώσει με ευεργεσίες, ώστε να μας αναγκάσει έτσι να τον υπακούσουμε.

Μπροστά στην ανθρώπινη ελευθερία, το θεϊκό αυτό δώρο, παραιτείται η θεϊκή παντοδυναμία. Νομίζω ότι θα συνειδητοποιήσουμε την απέραντη αγάπη του Θεού, όταν κατανοήσουμε καρδιακά το πόσο σέβεται την ελευθερία μας.

Βέβαια, εύκολα εκχωρούμε την ελευθερία μας μπροστά στην επιτυχία του όποιου στόχου μας, που εγκλωβίζεται στα όρια του θνητού τούτου κόσμου, με βασικά πάθη τη φιλαργυρία, τη φιλοδοξία και τη φιληδονία. Όμως ο Θεός αρνείται να την πάρει και να μας κάνει δούλους ανελεύθερους, ακόμα κι αν καταλήγουμε στο να Τον αρνηθούμε.

Τελικά το «έχει ο Θεός», αν δεν κρύβει μια ψεύτικη πίστη που ο Θεός υπάρχει μόνο όταν μας κάνει τα θελήματα μας, είναι μια αλήθεια! Εκφράζει την πραγματικότητα πως «πίσω μας στέκει ο Θεός». Δείχνει τη σιγουριά της αδυναμίας μας και τη βεβαιότητα της αγάπης και του ενδιαφέροντός Του.

Έχουμε ένα Θεό που δεν αδιαφορεί για τον κόσμο Του, που βρίσκεται ζωντανά ανάμεσά μας, που η αγάπη Του στέλλει το Μονογενή του Υιό να θυσιαστεί για μας. Όσοι μέσα από τη σιωπή Του και την «εγκατάλειψή» Του γνώρισαν πώς ενεργεί, αυτοί μπορούν με σιγουριά να λεν στον εαυτό τους και στους γύρω τους «έχει ο

Θεός»!